

Zasjedanje svećeništva

opći sabor

Zasjedanje svećeništva

2. listopada 2010.

»Dođite k meni s cjelovitom namjerom srca, i ja ću vas iscijeliti«

poslušnost

pokajanje

iscjeljivanje

opći sabor

»Dođite k meni s cjelovitom namjerom srca, i ja ću vas iscijeliti«

starješina Patrick Kearon

iz Sedamdesetorice

Naš je Spasitelj Knez mironosni, veliki iscjelitelj, jedini koji nas može uistinu očistiti od uboda grijeha.

Večeras bih volio uputiti poruku utjehe i iscjeljenja onima među vama koji se osjećaju sami i napušteni, koji su izgubili mir savjesti i srca, ili osjećaju da su odbacili svoju posljednju šansu. Potpuno iscjeljenje i mir mogu se pronaći kod Spasitelja.

Kao sedmogodišnjem dječaku koji je živio na Arapskom poluotoku roditelji su mi stalno govorili da *uvijek* nosim svoje cipele, a shvaćao sam i zašto. Znao sam da će mi cipele zaštititi stopala od mnogih opasnosti koje su se nalazile u pustinji, poput zmija, škorpiona i trnja. Jednoga jutra, nakon noći kampiranja u pustinji, htio sam otići istraživati, no nisam se htio zamarati s oblačenjem svojih cipela. Mislio sam da idem samo malo lunjati okolo i da ću ostati blizu kampa. Umjesto cipela nosio sam natikače. Rekao sam si kako su natikače cipele - neka vrsta. I što bi se ionako moglo dogoditi?

Dok sam kročio hladnim pijeskom - u svojim natikačama - osjetio sam nešto kao trn da mi se zabilo u stopalo. Pogledao sam dolje i nisam vidio trn, već škorpiona. Kada je moj um shvatio da je to škorpion, i kada sam ja shvatio što se upravo dogodilo, bol uboda počela se penjati od mojeg stopala prema gore, po nozi. Zgrabio sam vrh svoje noge kako bih pokušao zaustaviti žareću bol od daljnjeg napredovanja, te zavapio u pomoć. Moji su roditelji dotrčali iz kampa.

Dok je moj otac tukao škorpiona s lopatom, odrasli prijatelj koji je kampirao s nama herojski je pokušao isisati otrov iz mojeg stopala. U tom sam trenutku mislio da ću umrijeti. Jecao sam dok su me roditelji ukrcavali u auto; krenuli smo preko pustinje velikom brzinom do najbliže bolnice koja je bila više od dva sata udaljena. Bol kroz moju cijelu nogu bila je mučna i tijekom cijelog puta pretpostavljao sam da umirem.

Međutim, kada smo konačno došli do bolnice liječnik nas je uspio uvjeriti da samo mala dojenčad i ozbiljno pothranjene osobe mogu biti ugroženi ubodom škorpiona te vrste. Dao mi je anestetik od kojeg mi je noga obamrla te je nestao svaki osjet boli. Unutar 24 sata nisam više imao nikakve posljedice od uboda škorpiona. No naučio sam snažnu lekciju.

Znao sam da kada su mi roditelji rekli da nosim cipele nisu mislili na natikače; bio sam dovoljno star da znam kako natikače ne pružaju istu zaštitu kao i par cipela. No to jutro u pustinji zanemario sam što sam znao da je ispravno. Zanemario sam ono što su me roditelji opetovano podučavali. Bio sam i lijen i pomalo buntovan te sam platio cijenu zbog toga.

Dok se obraćam vama, hrabrim mladićima, vašim očevima, učiteljima, vođama i prijateljima, odajem priznanje svima koji se marljivo trude postati ono što Gospodin treba i želi da budete. No svjedočim iz vlastitog iskustva, kao dječak i kao čovjek, da zanemarivanje onoga za što znamo da je ispravno, bilo zbog lijenosti ili bunta, uvijek donosi nepoželjne i duhovno škodljive posljedice. Ne, škorpion naposljetku nije ugrozio moj život, ali je izazvao krajnju bol i nelagodu meni i mojim roditeljima. Kada govorimo o tome kako živimo evanđelje, ne smijemo nikada reagirati lijenošću i buntom.

Kao članovi Crkve Isusa Krista i kao obnašatelji svećeništva poznajemo zapovijedi i mjerila za koje smo sklopili savez da ćemo ih podupirati. Kada odaberemo drugi put umjesto onoga za koji znamo da je ispravan, kao što su nas naši roditelji i vođe podučili, i kako je Duh Sveti potvrdio našem srcu, tada je to poput koračanja po pustinjском pijesku u natikačama umjesto u cipelama. Tada nastojimo opravdati svoje lijeno ili buntovno ponašanje. Govorimo si kako zapravo ne činimo ništa loše, da zapravo nije važno i da ništa tako loše neće proizaći ako samo nakratko pustimo gvozdenu palicu. Možda se tješimo s pomisli da svi drugi to čine - ili čine i gore - pa na nas i tako neće negativno utjecati. Nekako se uvjerimo da smo iznimka pravilu i stoga smo imuni na posljedice kršenja pravila. Odbijamo, ponekad voljno, biti »poslušni s točnošću«¹ - kao što se kaže u *Propovijedaj moje evanđelje* - te uskratimo dio svojeg srca Gospodinu. I tada bivamo ubodeni.

Sveta pisma nas podučavaju da »Gospod *traži srce*«,² te nam je zapovjedbno voljeti Gospodina i služiti mu »*svim* [svojim] srcem«. ³ Obećanje je da mi možemo »besprijekorni pred Boga sta[t]i u posljednji dan« i vratiti se u njegovu nazočnost.⁴

Anti-Nefi-Lehijci, u Mormonovoj knjizi, položili su svoje ratno oružje i zakopali ga duboko u zemlju, sklapajući savez da više nikada neće podignuti oružje protiv svoje braće. No učinili su više od toga. »Postadoše narod pravedan« jer »položiše oružje *pobune* svoje i više ne vojevahu protiv Boga«. ⁵ Njihovo je obraćenje bilo toliko potpuno i duboko da »nikada oni ne otpadoše«. ⁶

No sjetite se njihovog stanja prije njihovog obraćenja: živjeli su u onome što Sveta pisma nazivaju »otvoren[a] bun[a] protiv Boga«. ⁷ Njihova buntovna srca osudila su ih na »stanj[e] suprotno naravi sreće« jer oni »pođoše suprotno od Božje prirode«. ⁸

Kada su položili svoje oružje *pobune* osposobili su se za Gospodinovo iscjeljenje i mir, a to možemo i mi. Spasitelj je zajamči: »Ne otvrdnu li srca svoja i šije svoje ne ukoče protiv mene, obratit će se i *ja ću ih iscijeliti*«. ⁹ Vi i ja možemo prihvatiti njegov poziv: »Vratit[e se] i pokajat[e], i do[đite] k meni s cjelovitom namjerom srca, i ja [ću vas] iscijeliti«. ¹⁰

Usporedite to čudesno iscjeljenje s onime što se događa »kad pokušamo prikriti grijehe svoje, ili prepuštati se oholosti svojoj, ili ispraznu častohleplju... nebesa se povlače, Duh se Gospodnji žalosti«, a mi smo ostavljeni sami »da se bode[mo] s rogatim... i da protiv Boga vojuje[mo]«. ¹¹

Braćo, iscjeljenje i olakšanje nalazimo samo kada dođemo sami pred velikog liječnika, našeg Spasitelja, Isusa Krista. Moramo položiti naše oružje pobune (a svatko od nas zna koje je to). Moramo odbaciti svoj grijeh, taštinu i ponos. Moramo odustati od želja da slijedimo svijet, i da nas svijet poštuje i kliče nam. Moramo se prestati boriti protiv Boga i umjesto toga dati mu naše *cijelo srce*, ne uskraćujući ništa. Tada nas on može iscijeliti. Tada nas može očistiti od otrovnom uboda grijeha.

»Jer Bog nije poslao svoga Sina na svijet da sudi svijet, nego da se svijet spasi po njemu.«¹²

Predsjednik James E. Faust je podučavao:

»Kada poslušnost postane naš cilj, više nas ne ljuti; umjesto kamena spoticanja, ona postaje gradbeni blok...

poslušnost vodi do prave slobode. Što smo više poslušni objavljenoj istini, tim više postajemo slobodni.«¹³

Prošlog sam tjedna upoznao 92-godišnjeg čovjeka koji je sudjelovao u mnogo velikih kampanja Drugog svjetskog rata. Preživio je tri povrijede, od kojih je jedna prouzročena eksplozijom mine koja je zahvatila džip u kojem se vozio, a koja je ubila vozača. *Naučio je da za preživjeti u minskom polju morate točno slijediti tragove vozila koja se kreću ispred vas.* Bilo kakvo odstupanje udesno ili ulijevo može biti pogubno — a uistinu je i bilo.

Naši proroci i apostoli, vođe i roditelji, stalno pokazuju put koji moramo slijediti ako želimo izbjeći eksploziju razornu za naše duše. Oni poznaju put koji je pročišćen i siguran od mina (ili škorpiona) i neumorno nas pozivaju da ih slijedimo u stopu. Toliko je mnogo razornih zamki koje nas mogu namamiti s puta. Zalutati na put droga, alkohola, pornografije ili nemoralnog ponašanja, preko interneta ili video igara, navest će nas izravno prema eksploziji. Skretanje udesno ili ulijevo sa sigurnog puta ispred nas, bilo zbog lijenosti ili buntovnosti, može biti kobno za naš duhovni život. Nema iznimaka ovom pravilu.

Ako smo zalutali s puta možemo se promijeniti, vratiti i ponovno zadobiti svoju radost i unutarnji mir. Otkrit ćemo da povratak na put s kojeg su mine uklonjene donosi veliku utjehu.

Nitko ne može pronaći mir u minskom polju.

Naš je Spasitelj Knez mironosni, veliki iscjelitelj, jedini koji nas može uistinu očistiti od uboda grijeha i otrova ponosa, te promijeniti naša buntovna srca u obraćena, srca saveza. Njegovo je pomirenje beskrajno i obuhvaća sve nas.

Poziv upućen Nefijcima kada im je posluživao kao uskrslu Krist i dalje je na snazi za vas i mene: »Ima li tko bolestan među vama? Donesite ih ovamo. Ima li tko hrom, ili slijep, ili uzet, ili kljast, ili gubav, ima li tko suh, ili gluh, ili ga što drugo muči? Donesite ih ovamo *i ja ću ih iscijeliti.*«¹⁴

Nitko od vas nije odbacio svoju posljednju šansu. Možete se promijeniti, vratiti se natrag i tražiti pravo na milosrđe. Dođite jedinome koji vas može iscijeliti i naći ćete mir. U ime Isusa Krista. Amen.

Napomene

1.

Propovijedaj moje evanđelje: Vodič za misionarsku službu (2004), unutarnja strana poledine.

2.

Nauk i savezi 64:34, kurziv dodan.

3.

Nauk i savezi 4:2; 59:5; kurziv dodan.

4.

Nauk i savezi 4:2

5.

Alma 23:7; kurziv dodan.

6.

Alma 23:6

7.

Mosija 2:37; Alma 3:18; vidi i Mormon 2:15

8.

Alma 41:11

9.

Nauk i savezi 112:13; kurziv dodan.

10.

3. Nefi 18:32

11.

Nauk i savezi 121:37, 38

12.

Ivan 3:17

13.

James E. Faust, »Obedience: The Path to Freedom«, *Liahona*, srpanj 1999, 55, 53; *Ensign*, svibanj 1999, 47, 45.

14.

3. Nefi 17:7; kurziv dodan.

Liahona

studeni 2010.